

RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

27. april 1995 ^{*}

I sag T-442/93,

Association des amidonneries de céréales de la CEE (AAC), Bruxelles,

Levantina Agrícola Industrial SA (LAISA), Barcelona (Spanien),

Società piemontese amidi e derivati SpA (SPAD), Cassano Spinola (Italien),

Pfeifer & Langen, Kølın (Tyskland),

Ogilvie Aquitaine SA, Bordeaux (Frankrig),

Cargill BV, Amsterdam,

Latenstein Zetmeel BV, Nijmegen (Nederlandene),

^{*} Processprog: fransk.

ved advokaterne Michel Waelbroeck og Denis Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøgere,

støttet af

Den Franske Republik, ved sous-directeur Catherine de Salins, Udenrigsministeriets direction des affaires juridiques, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Franske Ambassade, 9, boulevard Prince Henri,

og

Casillo Grani Snc, San Giuseppe Vesuviano (Italien), ved advokaterne Mario Siragusa, Rom, Maurizio D'Albora, Napoli, og Giuseppe Scassellati-Sforzolini, Bologna, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

intervenienter,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Michel Nolin, Daniel Calleja y Crespo og Richard Lyal, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Italgrani SpA, Napoli (Italien), ved advokat Aurelio Pappalardo, Trapani, advokaterne Luigi Sico og Felice Casucci, Napoli, og advokaterne Massimo Annesi og Massimo Merola, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alain Lorang, 51, rue Albert 1er,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 91/474/EØF af 16. august 1991 om den italienske statsstøtte til selskabet Italgrani med henblik på opførelse af et agro-food-kompleks i Mezzogiorno (EFT L 254, s. 14),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, B. Vesterdorf, og dommerne D.P.M. Barrington, A. Saggio, H. Kirschner og A. Kalogeropoulos,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 9. november 1994,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgerne er en sammenslutning af virksomheder samt seks virksomheder, der fremstiller stivelse. Association des amidonneries de céréales de la CEE (sammenslutningen af stivelsesproducenter inden for EØF, herefter benævnt »AAC«) har som medlemmer alle producenter af stivelse og stivelsesbindere inden for Fællesskabet, herunder de øvrige sagsøgere. Levantina Agrícola Industrial SA (herefter benævnt »LAISA«) fremstiller majsstivelse, glukosesirup, sirupper med højt maltoseindhold, isoglukose og dextrose. Società piemontese amidi e derivati SpA (herefter benævnt »SPAD«) fremstiller majsstivelse, glukosesirup, sirupper med højt maltoseindhold, isoglukose og dextrose. Pfeifer & Langen fremstiller hvedestivelse og glukosesirup. Ogilvie Aquitaine SA fremstiller hvedestivelse. Cargill BV fremstiller majsstivelse, hvedestivelse, glukosesirup og sirupper med højt maltoseindhold. Latenstein Zetmeel BV fremstiller hvedestivelse.

- 2 Ved beslutning 88/318/EØF af 2. marts 1988 om lov nr. 64 af 1. marts 1986 om reglerne for ekstraordinær støtte til Mezzogiorno (EFT L 143, s. 37, herefter benævnt »beslutning 88/318«) godkendte Kommissionen generelt en italiensk statsstøtteordning for Mezzogiorno. Godkendelsen var dog betinget af, at regeringen overholder de fællesskabsretlige bestemmelser og underretter Kommissionen om visse støtteprojekter, der henhører under de italienske regioners kompetence. Kommissionen havde tidligere, nemlig ved beslutning af 30. april 1987, godkendt anvendelsen af lov nr. 64 af 1. marts 1986 (herefter benævnt »lov nr. 64/86«) i de fleste af Mezzogiorno's regioner.

- 3 Ved skrivelse af 3. august 1990 fremsendte AAC til Kommissionen en klage over et støtteprogram for Italgrani SpA (herefter benævnt »Italgrani«), som de italienske myndigheder havde godkendt den 12. april 1990. Allerede ved skrivelse af 17. juli

1990 havde en virksomhed inden for levnedsmiddelindustrien, Casillo Grani Snc (herefter benævnt »Casillo Grani«), anmodet Kommissionen om at tage stilling til den pågældende støtte, jf. EØF-traktatens artikel 175. På begæring af Kommissionen fremsendte de italienske myndigheder nærmere oplysninger om den påtænkte støtte, herunder beslutningen af 12. april 1990 om det omhandlede investeringsprogram, truffet af Comitato Interministeriale per il coordinamento della Politica Industriale (et tværministerielt udvalg til samordning af industripolitikken, herefter benævnt »CIPI«).

4 Ifølge de modtagne oplysninger vedrørte den pågældende støtte en »programkontrakt« mellem Italgrani og Ministeriet for Særlig Bistand til Syditalien, jf. lov nr. 64/86. I henhold til kontrakten forpligtede Italgrani sig til at foretage investeringer i Mezzogiorno for et samlet beløb på 964,5 mia. LIT, fordelt som følger (i mia. LIT):

a) Teknologiske industriinvesteringer	669,5
b) Forskningscentre	140,0
c) Forskningsprojekter	115,0
d) Uddannelse af personale	40,0

5 Den påtænkte støtte androg i alt 522,1 mia. LIT, hvoraf 297 mia. LIT var afsat til de teknologiske industriinvesteringer, 97,1 mia. LIT til forskningscentrene, 92 mia. LIT til forskningsprojekterne og 36 mia. LIT til uddannelse af personalet.

6 Da der inden for de berørte sektorer er en betydelig samhandel inden for Fællesskabet, fandt Kommissionen, at de pågældende foranstaltninger udgjorde stats-

støtte i henhold til EØF-traktatens artikel 92, stk. 1, og ud fra de i sagen foreliggende oplysninger var den af den opfattelse, at de næppe kunne falde ind under undtagelserne i artikel 92, stk. 3, og navnlig ikke i bestemmelserne i lov nr. 64/86, jf. de i artikel 9 i beslutning 88/318 fastsatte betingelser. Kommissionen indledte derfor proceduren efter EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, med hensyn til de støttebeløb, der var bestemt til:

- opførelse af en stivelsesfabrik og af anlæg, hvor der direkte eller indirekte skulle fremstilles isoglukose
- produktion af vegetabiliske frøolier
- fremstilling af semulje og mel
- investeringer i stivelsessektoren.

Endvidere fandt Kommissionen, at der var tvivl med hensyn til, om reglerne om de maksimale værdier for støtteintensiteten var blevet overholdt.

- 7 Ved skrivelse af 23. november 1990 meddelte Kommissionen den italienske regering, at den havde besluttet at indlede proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, og anmodede som led i proceduren regeringen om at fremkomme med sine bemærkninger. De øvrige medlemsstater og berørte tredjemænd blev underrettet ved offentliggørelsen af en meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT 1990 C 315, s. 7, berigtiget i EFT 1991 C 11, s. 32, herefter benævnt »meddelelse til de berørte«). Otte sammenslutninger, herunder den italienske sammenslutning Assochimica, som SPAD er medlem af, samt to virksomheder, herunder Italgrani, fremsatte bemærkninger, og disse blev meddelt de italienske myndigheder den 8. april 1991.

- 8 Den italienske regering og Italgrani anlagde sag ved Domstolen med påstand om annullation af Kommissionens beslutning, meddelt den italienske regering ved ovennævnte skrivelse af 23. november 1990, om indledning af proceduren i traktatens artikel 93, stk. 2. Italgrani har senere hævet sagen (sag C-100/91), mens Domstolen ved dom af 5. oktober 1994 (sag C-47/91, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4635) annullerede afsnit I.3 og I.4 i beslutningen, dog ikke i det omfang afsnittene angår støtte til opbygning af lagre af landbrugsprodukter. I henhold til de nævnte afsnit blev der givet pålæg om at suspendere støtteudbetalingen, og opmærksomheden henledtes på, at støtte, som måtte være udbetalt i strid med pålægget, ville kunne kræves tilbagebetalt af støttemodtagerne, og at fællesskabsudgifter, der berøres af støtten, eventuelt ikke ville kunne finansieres af EUGFL.
- 9 På grundlag af de oplysninger, de italienske myndigheder var fremkommet med som led i proceduren, fandt Kommissionen, at støtten til forskning, uddannelse og til produktion af frøolier var forenelig med fællesmarkedet, idet de var i overensstemmelse med de betingelser, der var fastsat i beslutning 88/318.
- 10 Ved skrivelser af 23. og 24. juli 1991 foretog de italienske myndigheder væsentlige ændringer af det oprindeligt fastsatte investeringsprogram og de dermed forbundne støtteforanstaltninger.
- 11 Ved det nye program ændredes det oprindelige støtteprojekt således:
- Støtten til opførelse af en stivelsesfabrik samt til produktion af semulje og mel bortfaldt.
 - Støtten til oprettelse af industrielle svinebrug bortfaldt.
 - Støtten til finansiering af lagre af produkter henhørende under traktatens bilag II bortfaldt.

- Den årlige produktionskapacitet for stivelse blev nedsat fra 357 000 tons til ca. 150 000 tons.
- Investeringerne og støtten til den sukkerkemiske industri (glukosefabrik) blev forøget, og produktionen af isoglukose ophørte.
- Investeringerne og støtten inden for områderne fermentering og citronsyre blev forøget.
- Støtten til forskningsprojekter blev forøget.

¹² Efter ovennævnte ændringer androg investeringerne i alt 815 mia. LIT, fordelt således (i mia. LIT):

a) Teknologiske industriinvesteringer	510
b) Forskningscentre	140
c) Forskningsprojekter	125
d) Uddannelse af personalet	40

Den påtænkte støtte beløb sig til i alt 461 mia. LIT, herunder 228,17 mia. LIT til teknologiske industriinvesteringer, 96,83 mia. LIT til forskningscentre, 100 mia. LIT til forskningsprojekter og 36 mia. LIT til uddannelse af personalet.

13 De vigtigste produkter, som Italgrani påtænkte at fremstille, var følgende (i tons):

Maltose	23 400
Sirupper med højt maltoseindhold	36 000
Fruktosesirupper	18 000
Krystallinsk fruktose	16 200
Manitol	14 400
Sorbitol	27 000
Andre hydrogenerede glukoser	18 000
Glukoser og dextroser a.b.v.	9 000
Glukose til finkemikalier	9 000
Gær	16 500
Citronsyre	18 000
Vegetabiliske proteiner	
— strukturerede proteiner	112 750
— lecitin	2 610
— sojaolie	49 590

14 På grundlag af de foretagne ændringer fandt Kommissionen, at støtteintensiteten svarede til de lofter, der navnlig var fastsat i lov nr. 64/86. Kommissionen indrømmede dog, at man ikke må se bort fra forbindelsen mellem stivelse og produkter, der omfattes af den pågældende støtte, for så vidt disse produkter er afledt og/eller forarbejdet af stivelse. De enkelte støttebeløb kunne derfor kun ydes på visse betingelser.

15 Ved afslutningen af proceduren vedtog Kommissionen beslutning 91/474/EØF af 16. august 1991 om den italienske statsstøtte til selskabet Italgrani med henblik på opførelse af et agro-food-kompleks i Mezzogiorno (EFT L 254, s. 14, herefter benævnt »beslutningen«), hvis konklusion lyder således:

»*Artikel 1*

1. Den støtte til et samlet beløb af 461 mia. LIT, som den italienske stat yder selskabet Italgrani til gennemførelsen af det i CIPF's deliberazione (beslutning) af 12. april 1990 omhandlede investeringsprogram, der successivt blev ændret ved skrivelse af 23. og 24. juli 1991, er forenelig med fællesmarkedet og kan komme ind under de interventioner, der er fastsat i lov nr. 64/86 af 1. marts 1986 (støtte til Mezzogiorno).

2. Ovennævnte støtte til et samlet beløb af 461 mia. LIT må dog kun ydes, såfremt selskabet Italgrani gennemfører investeringsprogrammet under overholdelse af følgende betingelser:

- De produkter, der forarbejdes eller afledes af stivelse, må udelukkende fremstilles af stivelse af EF-oprindelse.
- Italgrani's stivelsesproduktion i forbindelse med programmet, hvis årlige påtænkte kapacitet andrager ca. 150 000 tons, begrænses strengt til den mængde, der er nødvendig for at dække selskabets behov i forbindelse med dets egen produktion af produkter, der er afledt og/eller forarbejdet af stivelse; stivelsesproduktionen skal således udvikle sig i takt med behovet for afledte og/eller forarbejdede produkter og må ikke overstige dette behov.
- Italgrani må aldrig markedsføre stivelse, der er fremstillet i forbindelse med programmet (i Italien, EF eller tredjelande).

Artikel 2

(udelades)

Artikel 3

(udelades)

Artikel 4

(udelades).«

Retsforhandlinger

- 16 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 27. november 1991 har sagsøgerne herefter anlagt nærværende sag. Kommissionens beslutning er også sagsgenstand i et annullationssøgsmål anlagt af ASPEC (Association of Sorbitol producers within the EC, herefter benævnt »ASPEC«) og en række virksomheder, som fremstiller produkter afledt af stivelse, samt af Casillo Grani (sagerne 435/93 og T-443/93).
- 17 Ved kendelse afsagt den 1. oktober 1992 har Domstolens præsident tilladt Den Franske Republik at indtræde i sagen til støtte for sagsøgernes påstande. Ved kendelser afsagt den 8. februar 1993 har Domstolens præsident tilladt Casillo Grani og Italgrani at indtræde i sagen til støtte for henholdsvis sagsøgernes og Kommissionens påstande.
- 18 Ved kendelse af 27. september 1993 henviste Domstolen sagen til Retten i medfør af artikel 4 i Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21). Retten har henvist sagen til Anden Udvidede Afdeling.

- 19 Den skriftlige forhandling har delvis fundet sted for Domstolen og er afsluttet med, at sagsøgerne den 3. december 1993 fremsatte bemærkninger til Casillo Grani's og Italgrani's indlæg.
- 20 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Retten har dog anmodet Kommissionen om at fremlægge visse dokumenter vedrørende vedtagelsen af beslutningen og anmodet parterne om at fremkomme med bemærkninger til, hvilke følger Domstolens dom af 15. juni 1994 (sag C-137/92 P, BASF m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 2555, den såkaldte »PVC-dom«) har for nærværende sag.
- 21 Ved kendelse af 28. september 1994 har formanden for Anden Udvidede Afdeling besluttet at forene sagen med sag T-435/93 og T-443/93 med henblik på den mundtlige forhandling.
- 22 Efter fastsættelsen af datoen for den mundtlige forhandling har en af advokaterne for intervenienten Casillo Grani ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 3. oktober 1994 meddelt Retten, at selskabet er erklæret konkurs. Ved telefax indgået til Rettens Justitskontor den 2. november 1994 har advokaten fremsendt en kopi af en afgørelse truffet af skiftedommeren, hvorefter kurator i konkursboet med henblik på retsforhandlingerne for Retten pålægges at vælge adresse hos advokaterne Siragusa og Scassellati-Sforzolini.
- 23 Parterne og intervenienten Italgrani har afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten i retsmødet den 9. november 1994. Ved afslutningen af retsmødet anmodede Retten Kommissionen om at fremlægge det telex af 14. november 1986 til den italienske regering, som er omtalt i præmis 22 i dommen i sagen Italien mod Kommissionen. Efter at Kommissionen har fremlagt det nævnte telex, har Retten anmodet parterne om at fremkomme med bemærkninger til dets betydning for nærværende sag.

Parternes påstande

24 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Beslutningen annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

25 I replikken har sagsøgerne endvidere nedlagt følgende påstand:

— Det fastslås, at den anfægtede beslutning er en nullitet.

26 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Søgsmålet afvises; subsidiært frifindes Kommissionen.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 Den Franske Republik har nedlagt følgende påstande:

— Beslutningen annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

28 Intervenienten Casillo Grani har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at den omtvistede beslutning er en nullitet.
- Subsidiært annulleres den anfægtede beslutning, og beslutning 88/318 erklæres uanvendelig i den foreliggende sag.
- Kommissionen tilpligtes at betale Casillo Grani's omkostninger.

29 Intervenienten Italgrani har nedlagt følgende påstande:

- Afvisning eller frifindelse.
- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder intervenientens.

Casillo Grani's intervention

30 Det bemærkes, at det fremgår af sagen, at Casillo Grani kun har haft en retlig interesse i tvistens afgørelse, for så vidt som selskabet konkurrerede med det støtte-modtagende selskab. Efter at Casillo Grani er erklæret konkurs, hvilket selskabets advokat meddelte Retten den 2. november 1994, kan Retten kun konstatere, at en sådan retlig interesse ikke længere består. Ifølge de oplysninger, intervenienten Italgrani, der står som modtager af den omtvistede støtte, er fremkommet med under den mundtlige forhandling, er støtten i øvrigt ikke blevet udbetalt. Beslutningen har derfor heller ikke kunnet berøre Casillo Grani's konkurrencemæssige stilling, inden selskabet blev erklæret konkurs.

- 31 Det er herefter uforholdende at træffe afgørelse med hensyn til Casillo Grani's påstande og argumenter.

Formaliteten

Sammenfatning af parternes argumentation

- 32 Uden at nedlægge en egentlig afvisningspåstand har Kommissionen bestridt, at søgsmålet kan fremmes til realitetsbehandling. Med henvisning til Domstolens dom af 28. januar 1986 (sag 169/84, Cofaz m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 391) har Kommissionen anført, at for så vidt angår statsstøtte kan kun de virksomheder, der har spillet en vis rolle under den administrative procedure, og hvis stilling på markedet i væsentligt omfang påvirkes af de støtteforanstaltninger, den anfægtede beslutning vedrører, antages at være berørt umiddelbart og individuelt, jf. EØF-traktatens artikel 173, stk. 2 (nu EF-traktatens artikel 173, stk. 4).
- 33 For så vidt angår den første betingelse har Kommissionen erkendt, at sagsøgerne dels direkte, dels indirekte har spillet en vis rolle under proceduren. AAC er imidlertid kun fremkommet med bemærkninger til den støtte, som vedrører produktionen af stivelse, og som nu er bortfaldet. Ingen af sagsøgerne kan derfor med henvisning til AAC's bemærkninger komme til at opfylde betingelsen.
- 34 Med hensyn til den anden betingelse har Kommissionen påpeget, at virksomhederne Pfeifer & Langen og Latenstein Zetmeel kun fremstiller hvedestivelse, hvilken produktion ikke subventioneres, og at beslutningen derfor ikke berører dem umiddelbart og individuelt. For så vidt angår de øvrige sagsøgere har Kommissio-

nen bemærket, at en del af deres produktion konkurrerer med den subventionerede produktion. Efter Kommissionens opfattelse har de imidlertid ikke i tilstrækkelig grad angivet grundene til, at beslutningen må antages at krænke deres retmæssige interesser derved, at den i væsentlig grad påvirker deres stilling på markedet. De har i hvert fald ikke fremført relevante omstændigheder på det punkt.

- 35 For så vidt nærmere angår AAC har Kommissionen bemærket, at Domstolen allerede i dom af 14. december 1962 (forenede sager 16/62 og 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mod Rådet, Sml. 1954-1964, s. 359, org. ref.: Rec. s. 901) præciserede, at »princippet om, at en organisation i sin egenskab af repræsentant for en gruppe erhvervsdrivende skulle være individuelt berørt af en retsakt, som påvirker denne gruppes generelle interesse, kan ... ikke accepteres«. Ganske vist anerkendte Domstolen i dom af 2. februar 1988 (forenede sager 67/85, 68/85 og 70/85, Van der Kooy m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 219), at et organ, som varetager interesserne for en gruppe producenter, var umiddelbart og individuelt berørt af en beslutning, hvorved Kommissionen havde taget stilling til spørgsmålet om forenelighed, men Domstolen lagde herved vægt på tre forhold: 1) Organets forhold var blevet påvirket, idet det deltog i forhandlingerne om den berørte tarifordning, 2) det havde deltaget aktivt i proceduren, og 3) det havde været forpligtet til at indlede nye tarifforhandlinger og indgå en ny aftale.

- 36 Kommissionen har gentaget, at AAC's bemærkninger kun vedrører støtten til stivelsesproduktionen, hvilken støtte i sidste instans bortfaldt. Endvidere har sammenslutningen AAC ikke godtgjort, at dens forhold påvirkes på samme måde som forholdene for den sammenslutning, der var part i sagen Van der Kooy m.fl. mod Kommissionen. Kommissionens beslutning berører således ikke AAC individuelt.

- 37 Intervenienten Italgrani har i det væsentlige tilsluttet sig Kommissionens argumentation. Italgrani har tilføjet, at andre sagsøgere end AAC ikke kan påberåbe sig

AAC's bemærkninger, idet AAC ikke har deltaget i proceduren på de pågældende virksomheders vegne og heller ikke for at varetage deres særlige interesser.

- 38 Sagsøgerne har anført, at de har spillet en afgørende rolle under den administrative procedure derved, at AAC indgav en klage og, efter offentliggørelsen af meddelelsen til de berørte, fremkom med yderligere bemærkninger til det omtvistede støt-teprojekt. Sagsøgerne har herved påpeget, at sammenslutningen AAC har optrådt som mandatar for sine medlemmer, hvis interesser den ifølge vedtægterne skal vare-tage.
- 39 Sagsøgerne har endvidere anført, at Italgrani konkurrerer direkte med dem på et marked, der er stærkt præget af overkapacitet. På baggrund af, at den forventede nye kapacitet med hensyn til produktion af stivelsesprodukter (ca. 360 000 tons pr. år) udgør mere end den samlede nuværende produktion af de pågældende produk-ter i Italien (på ca. 338 000 tons pr. år), og af, at AAC's to italienske medlemmer, nemlig Cerestar Italia SpA (herefter benævnt »Cerestar«) og SPAD fremstiller hen-holdsvis 209 000 og 167 000 tons stivelsesbindere, kan man uden videre forestille sig, hvilken betydning støtten vil få i Italien. På fællesskabsplan medfører det ændrede projekt således en forhøjelse af produktionen af stivelsesbindere med ca. 7%. På et marked, der er præget af en voldsom overkapacitet og en stagnerende efterspørgsel, vil den omtvistede støtte medføre en mærkbar forvriddning af det fæl-les marked inden for stivelsessektoren og navnlig i høj grad skade de sagsøgende virksomheders forhold.
- 40 Ifølge sagsøgerne er følgerne for stivelsesindustrien som helhed ikke mindst alvor-lige, fordi markedet for stivelsesbindere er præget af, at der på udbudssiden er fuld substituerbarhed. Efterspørgslen er ikke særlig elastisk, hvorfor en forøgelse af produktionskapaciteten vil medføre et voldsomt prisfald.
- 41 For så vidt angår AAC har sagsøgerne anført, at også sammenslutninger af virk-somheder kan anlægge annullationssøgsmål, ikke mindst i et tilfælde som det fore-

liggende, hvor AAC ifølge sagsøgerne som medlemmer har alle virksomheder inden for den berørte sektor. AAC er ikke kun fremkommet med bemærkninger vedrørende støtten til stivelse, men vedrørende alle stivelsesbindere, hvilket begreb omfatter såvel stivelse som produkter af stivelse. I sine bemærkninger til Italgrani's og Casillo Grani's indlæg har sagsøgerne tilføjet, at det var AAC, som Kommissionen forhandlede med, da den nye ordning vedrørende stivelse blev indført i 1986, og at det fortsat er AAC, som Kommissionen forhandler med vedrørende alle fællesskabsretlige bestemmelser, der berører stivelsesindustriens interesser. AAC har således indtaget en stilling svarende til den, som de sammenslutninger indtog, der var parter i den sag, hvor Domstolen afsagde dom den 24. marts 1993 (sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125) og i sagen Van der Kooy m.fl. mod Kommissionen.

- 42 Sagsøgerne har endelig anført, at når Kommissionen ikke har givet konkurrerende virksomheder lejlighed til at fremkomme med deres bemærkninger og deltage i proceduren, kan de alligevel anlægge sag til prøvelse af beslutningen om godkendelse af en støtte (jf. Domstolens dom af 19.5.1993, sag C-198/91, Cook mod Kommissionen, Sml. I, s. 2487, og af 15.6.1993, sag C-225/91, Matra mod Kommissionen, Sml. I, s. 3203). Da Kommissionen ikke har givet sagsøgerne mulighed for at fremkomme med bemærkninger til det endelige program, må forholdet alt andet lige være det samme i den foreliggende sag.
- 43 Den Franske Republik er ikke fremkommet med bemærkninger til formalitets-spørgsmålet.

Rettens bemærkninger

- 44 Indledningsvis bemærkes, at i henhold til EF-traktatens artikel 173, stk. 4, kan enhver fysisk eller juridisk person indbringe klage over beslutninger, der retter sig til ham, samt over beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og

individuet. Spørgsmålet om, hvorvidt sagen kan fremmes til påkendelse i realiteten, afhænger således af, om den anfægtede beslutning, som er rettet til den italienske regering og afslutter den procedure, der blev indledt i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, berører sagsøgerne umiddelbart og individuelt.

- 45 For så vidt angår spørgsmålet, om den anfægtede beslutning berører sagsøgerne umiddelbart, kan beslutningen som anført af Italgrani ikke berøre sagsøgernes interesser, medmindre CIPI træffer gennemførelsesforanstaltninger på nationalt plan. Da CIPI allerede ved beslutningen af 12. april 1990 havde godkendt det oprindeligt fastsatte investeringsprogram og den dermed forbundne støtte, og de italienske myndigheder efterfølgende selv har forelagt de foretagne ændringer, er muligheden for, at de italienske myndigheder beslutter ikke at yde den støtte, Kommissionens beslutning har bemyndiget dem til, rent teoretisk, eftersom der ikke er tvivl om de italienske myndigheders vilje til at handle.
- 46 Det må således fastslås, at den omtvistede beslutning berører sagsøgerne umiddelbart (se i samme retning dom af 17.1.1985, sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 207). Det skal tilføjes, at det fremgår af sagen, at CIPI ved beslutning af 8. oktober 1991 godkendte det ændrede program. Selv om Italgrani endnu ikke har fået udbetalt den omtvistede støtte, oplyste selskabet under den mundtlige forhandling, at dette skyldes de italienske myndigheders beslutning om at afvente udfaldet af nærværende sag.
- 47 Med hensyn til spørgsmålet, om den omtvistede beslutning berører sagsøgerne individuelt, bemærkes, at efter fast retspraksis vil andre personer end en beslutnings adressater kun kunne påstå, at de berøres individuelt, jf. traktatens artikel 173, såfremt beslutningen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre

og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten (jf. Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org. ref.: Rec. s. 197, og af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorníu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 20).

48 For så vidt angår Kommissionens beslutninger, hvorved en procedure, der er indledt i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, afsluttes, har Domstolen ved bedømmelsen af, om en sådan beslutning berører en virksomhed i den i traktatens artikel 173 forudsatte betydning, bl.a. lagt vægt på, om virksomheden var en af initiativtagerne til den klage, der gav anledning til iværksættelsen af undersøgelsen, om virksomheden blev hørt under denne, og om dens redegørelser i vidt omfang var afgørende for forløbet af undersøgelsen, idet det dog er en betingelse, at deres stilling på markedet i væsentligt omfang påvirkes af den støtteforanstaltning, den anfægtede beslutning drejer sig om (jf. dommen i sagen Cofaz m.fl. mod Kommissionen).

49 Dommen i sagen Cofaz m.fl. mod Kommissionen kan imidlertid ikke fortolkes på den måde, at virksomheder, som ikke kan godtgøre, at der foreligger sådanne omstændigheder, aldrig kan antages at være individuelt berørt i henhold til traktatens artikel 173. Domstolen har således kun fastslået, at virksomheder, der kan godtgøre, at der foreligger sådanne omstændigheder, er berørt, jf. artikel 173, hvilket ikke er til hinder for, at en virksomhed på anden måde, under påberåbelse af konkrete omstændigheder, som individualiserer den på lignende måde som adressaten, kan godtgøre, at den berøres individuelt.

50 I den forbindelse bemærkes, at det fremgår af sagen, at sagsøgeren SPAD med en årlig produktion af stivelsesbindere på ca. 160 000 tons er en af de to største italienske producenter af de pågældende produkter, idet den årlige produktion i Italien udgør ca. 390 000 tons. Ifølge de bemærkninger, den italienske sammenslutning Assochimica (Gruppo Chimica Agraria), som SPAD er medlem af, fremkom med under proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, er de øvrige større

italienske producenter af de pågældende produkter Cerestar og Seda Manildra Europe SpA med en årlig produktion på henholdsvis 209 000 tons og 12 000 tons. Kommissionen er ikke fremkommet med oplysninger, der kan rejse tvivl med hensyn til den ovenfor beskrevne situation på det italienske marked for stivelsesbindere.

- 51 Det fremgår desuden af den anfægtede beslutning, at Italgrani's årlige produktion af stivelsesbindere forventes at blive ca. 190 000 tons; den årlige produktion i Italien vil således stige med ca. 50%. Retten finder, at en sådan forhøjelse ikke kan undgå at have betydelige følger for konkurrenceforholdet for de producenter, der allerede er inde på det italienske marked.
- 52 For så vidt angår sagsøgeren SPAD fremgår det også af sagen, at selskabet inden indledningen af proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, havde anlagt sag ved Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio til prøvelse af CIPI's beslutning af 12. april 1990 om godkendelse af Italgrani's investeringsprojekt og den dermed forbundne støtte. Cerestar havde anlagt en tilsvarende sag. Det fremgår i øvrigt af Assochimica's bemærkninger, at de var baseret på dokumenter, der var fremlagt under de pågældende sager. Det fremgår også af bemærkningerne, at Assochimica's medlemmer som direkte konkurrenter var særligt betænkelige ved den støtte, der påtænkte ydet med hensyn til stivelsesbindere.
- 53 Den omstændighed alene, at en retsakt er egnet til at øve indflydelse på de på det pågældende marked herskende konkurrenceforhold, er ganske vist ikke i sig selv tilstrækkelig til, at enhver erhvervsdrivende, som på en eller anden måde konkurrerer med adressaten for retsakten, kan anses for umiddelbart og individuelt berørt af denne (jf. Domstolens dom af 10.12.1969, forenede sager 10/68 og 18/68, Eridania m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 117, org. ref.: Rec. s. 459). Når henses til de i

sagen foreliggende oplysninger vedrørende det italienske marked for stivelsesbindere, til den rolle, SPAD har spillet i forbindelse med Assochimica's deltagelse i den administrative procedure, og til den betydelige forøgelse af produktionskapaciteten, som vil være følgen af de investeringer, det støttemodtagende selskab påtænker at gennemføre, finder Retten imidlertid, at SPAD har godtgjort, at der foreligger omstændigheder, der set i sin helhed udgør en særlig situation, og hvorved selskabet i relation til den omtvistede foranstaltning adskiller sig fra alle andre erhvervsdrivende. SPAD findes herefter at kunne sidestilles med en adressat for beslutningen som omhandlet i dommen i sagen Plaumann mod Kommissionen.

- 54 Sagen kan herefter fremmes til realitetsbehandling, for så vidt angår sagsøgeren SPAD.
- 55 Da der er tale om ét og samme søgsmål, er det uforholdsmæssigt at tage stilling til, om de øvrige sagsøgere har søgsmålskompetence (jf. dommen i sagen CIRFS m.fl. mod Kommissionen).

Realiteten

- 56 Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremført følgende fem anbringender:

- tilsidesættelse af bestemmelserne om proceduren for vedtagelse af Kommissionens beslutninger
- en åbenbar skønsfejl og tilsidesættelse af EØF-traktatens artikel 92 derved, at de påtænkte investeringer savner økonomisk grundlag og ikke er rentable, og at der ikke er den fornødne sammenhæng mellem det påtænkte program og det tidligere program

- den anfægtede beslutning er uforenelig med forordningerne inden for landbrugsområdet
- tilsidesættelse af EØF-traktatens artikel 190 derved, at den anfægtede beslutning ikke er tilstrækkeligt begrundet, og at begrundelsen er selvmodsigende
- tilsidesættelse af klagerens rettigheder derved, at de ikke har haft mulighed for at få aktindsigt eller fremkomme med bemærkninger til forslaget til beslutning.

Tilsidesættelse af bestemmelserne om proceduren for vedtagelse af Kommissionens beslutninger

De omstændigheder, der har foranlediget Retten til at anmode Kommissionen om at fremlægge interne dokumenter vedrørende den fulgte procedure

- 57 I replikken har sagsøgerne nedlagt påstand om, at det fastslås, at beslutningen er en nullitet, eller at den i det mindste erklæres ugyldig, på grund af den grove og åbenbare tilsidesættelse af formforskrifter, der er sket i forbindelse med dens vedtagelse. Sagsøgerne har herved henvist til Domstolens dom af 23. februar 1988 i »burhønsesagen« (sag 131/86, Det Forenede Kongerige mod Rådet, Sml. s. 905) og Rettens dom af 27. februar 1992 (forenede sager T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 og T-104/89, BASF m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 315, senere ophævet ved PVC-dommen). Sagsøgerne har anført, at da anbringendet har ordre public-karakter, kan det fremføres under hele sagen, uden at der gælder nogen frist.
- 58 Til støtte for anbringendet har sagsøgerne gjort gældende, at det fremgår af Kommissionens svarskrift i sag T-443/93, Casillo Grani mod Kommissionen, at kom-

missionsmedlemmerne den 31. juli 1991, dvs. knap en uge efter, at de italienske myndigheder havde underrettet Kommissionen om Italgrani's nye investeringsprogram samt om den dermed forbundne støtte, og oven i købet dagen før Kommissionens sommerferie, traf beslutning om

- at afslutte den procedure om den pågældende støtte, der var indledt i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2
- at bemyndige det kommissionsmedlem, der på det tidspunkt havde landbrug og udvikling af landdistrikter som ansvarsområde, Mac Sharry, til i samråd med formanden at foretage den endelige udformning af godkendelsen af den nye støtteordning, således som de italienske myndigheder havde meddelt den, i form af en formel, betinget beslutning
- at anmode de italienske myndigheder om at forelægge årlige rapporter for Kommissionen.

59 Det er således utvivlsomt, at Kommissionen under tilsidesættelse af kollegialitetsprincippet aldrig har vedtaget beslutningens formelle ordlyd. Sagsøgerne har i den forbindelse fremhævet, at det fremgår af beslutningen, således som den blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, at den blev vedtaget den 16. august 1991 »af Kommissionen«. Sagsøgerne har indrømmet, at Kommissionen i henhold til artikel 27, stk. 1, i Kommissionens forretningsorden 63/41/EØF af 9. januar 1963 (JO 17, s. 181), som midlertidigt opretholdtes i henhold til artikel 1 i Kommissionens afgørelse 67/426/EØF af 6. juli 1967 (JO 147, s. 1) i den affattelse, som fremgår af Kommissionens afgørelse 75/461/Euratom, EKSF, EØF af 23. juli 1975 (EFT L 199, s. 43), under forudsætning af, at princippet om dens ansvar som kollegium overholdes fuldt ud, kan bemyndige sine medlemmer til at træffe »klart angivne foranstaltninger af forvaltningsmæssig eller administrativ art«. Sagsøgerne har imidlertid bestridt, at beslutningen kan betegnes som en sådan foranstaltning.

60 Sagsøgerne har desuden anført, at artikel 12 i Kommissionens forretningsorden bestemmer, at »de beslutninger, Kommissionen vedtager under et møde ... under-

skrives på originalsproget eller originalsprogene af formanden og generalsekretæren«. I henhold til forretningsordenens artikel 10 skal mødereferatet forelægges Kommissionen til godkendelse på et følgende møde. Disse forpligtelser er ifølge sagsøgerne klart ikke blevet overholdt. Det må derfor fastslås, at beslutningen er en nullitet, eller også må den under alle omstændigheder annulleres på grund af tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter. Subsidiært har sagsøgerne nedlagt påstand om, at Retten pålægger Kommissionen at fremlægge dokumenter, på grundlag af hvilke det kan undersøges, at samtlige formaliteter er blevet overholdt.

- 61 I duplikken har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgerne i replikken har fremført et nyt annullationsanbringende støttet på, at beslutningen er retsstridig; et anbringende, som de ikke havde fremført i stævningen. Anbringendet må afvises, fordi der er tale om et nyt anbringende i procesreglementets forstand.
- 62 Kommissionen har subsidiært anført, at princippet om Kommissionens kollegiale ansvar er selve kernen i institutionens beslutningsproces. I praksis træffer Kommissionen imidlertid kun de vigtigste beslutninger på møderne. I andre tilfælde er det, for at undgå, at institutionens arbejde lammes, nødvendigt at anvende mere fleksible beslutningsprocedurer, navnlig bemyndigelsesproceduren som omhandlet i artikel 27 i Kommissionens forretningsorden, som bestemmer, at: »Kommissionen kan — under forudsætning af, at princippet om dens ansvar som kollegium overholdes fuldt ud — bemyndige sine medlemmer til i sit navn og under sin kontrol at træffe klart angivne foranstaltninger af forvaltningsmæssig eller administrativ art.«
- 63 Kommissionen har desuden gjort gældende, at den på mødet den 31. juli 1991 vedtog de beslutninger, sagsøgerne har omtalt, efter kabinetschefernes møde den 29. juli 1991 og på grundlag af et udtømmende og detaljeret forslag til beslutning, udfærdiget i form af en skrivelse til de italienske myndigheder. Efter behandlingen af sagen havde Kommissionen således godkendt beslutningen som helhed og pålagt et af medlemmerne at udfærdige beslutningen som sådan. Bestemmelserne i traktaten og i forretningsordenen er således fuldt ud blevet overholdt.

64 For så vidt angår den påståede tilsidesættelse af forretningsordenens artikel 10 og 12 har Kommissionen anført, at de pågældende bestemmelser ikke har den rækkevidde, sagsøgerne tillægger dem. Stadfæstelsesproceduren er således en intern procedure i Kommissionen, idet artikel 10 og 12 ikke berører tredjemænd og hverken påvirker deres rettigheder eller de garantier, de har krav på. Under en sag kan det derfor ikke påberåbes, at disse bestemmelser er blevet tilsidesat.

65 For at kunne tage stilling til sagsøgernes anbringende har Retten herefter anmodet Kommissionen om at fremlægge det udkast til skrivelse til den italienske regering, der blev forelagt kommissionsmedlemmerne på mødet den 31. juli 1991, referatet af mødet, den anfægtede beslutning i den affattelse, der blev meddelt den italienske regering og stadfæstet på den relevante dato af Kommissionens formand og generalsekretær, samt det blå skema vedrørende proceduren for vedtagelse af beslutningen.

Sammenfatning af parternes bemærkninger vedrørende de interne dokumenter, Kommissionen har fremlagt, og vedrørende PVC-dommen

66 I deres indlæg har sagsøgerne på ny anført, at de pågældende anbringender må kunne fremmes til påkendelse i realiteten.

67 For så vidt angår spørgsmålet, om anbringenderne er begrundede, har sagsøgerne ud over deres bemærkninger i replikken anført, at det fremgår af PVC-dommen, at de argumenter, Kommissionen har fremført i duplikken, må forkastes, idet de, som Kommissionen selv har bemærket, er hentet fra den appel, Kommissionen iværksatte til prøvelse af Rettens dom i nævnte sag.

- 68 Sagsøgerne har endvidere anført, at forskellene mellem den retsakt, kommissionsmedlemmerne vedtog, og den, der blev meddelt parterne og offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, er endnu større end i PVC-sagen. Sagsøgerne har i den forbindelse understreget, at det udkast til skrivelse til den italienske regering, der blev forelagt kommissionsmedlemmerne, ikke havde form af et forslag til beslutning, idet det navnlig ikke indeholdt dispositive bestemmelser. Ifølge sagsøgerne fremgår det af PVC-dommen, at dette i sig selv er tilstrækkeligt til, at en retsakt må betragtes som en nullitet.
- 69 Desuden er der ifølge sagsøgerne åbenbare forskelle mellem det udkast til skrivelse, der blev forelagt kommissionsmedlemmerne, og den endelige beslutning, idet der er tilføjet væsentlige oplysninger, foretaget ændringer af tal, ligesom hele afsnit er blevet indsat eller slettet. Sagsøgerne har bestridt Kommissionens bemærkning om, at kommissionsmedlemmerne har truffet afgørelse på grundlag af et udtømmende og detaljeret forslag til beslutning, idet sagsøgerne har angivet de væsentligste forskelle mellem de to dokumenter og heraf udledt, at de ændringer, der er foretaget i den tekst, kommissionsmedlemmerne havde godkendt, rækker ud over de rent ortografiske eller grammatiske ændringer, der ifølge PVC-dommen kan foretages i ordlyden, efter at Kommissionen som kollegial enhed har vedtaget den.
- 70 Med hensyn til den påståede tilsidesættelse af artikel 27 i Kommissionens forretningsorden har sagsøgerne ud over de bemærkninger, de allerede var fremkommet med i replikken, anført, at det fremgår af de dokumenter, Kommissionen har fremlagt, at den opgave, der var delegeret til Mac Sharry, reelt indebar en beføjelse til, at han alene, uden at der forelå noget forslag til beslutning, kunne udstede en beslutning i Kommissionens navn, og at det pågældende kommissionsmedlem efter bemyndigelsen end ikke var bundet af udkastet til skrivelsen. En sådan opgave kan ikke antages at være en foranstaltning af forvaltningsmæssig eller administrativ art og heller ikke en klart angiven opgave. I medfør af ovennævnte artikel kunne den derfor ikke være videredelegeret til et enkelt kommissionsmedlem.
- 71 Sagsøgerne har endelig anført, at det fremgår af de dokumenter, Kommissionen har fremlagt, dels at den i artikel 12 i Kommissionens forretningsorden fastsatte stadfæstelsesprocedure ikke er blevet fulgt, dels at reglerne om sprog ikke er blevet

overholdt, idet næsten hele udkastet til skrivelsen til den italienske regering var affattet på fransk, mens italiensk var originalsproget.

- 72 I sit indlæg har Kommissionen gentaget, at de omtvistede anbringender er fremsat for sent og derfor må afvises, jf. artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement. Sagsøgerne har således først fremsat dem i replikken, og de støttes ikke på nye retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne, idet alle de påberåbte faktiske omstændigheder allerede var kendt, da stævningen blev indleveret. I samme forbindelse har Kommissionen anført, at BASF-dommen ikke kan antages at være en ny omstændighed som omhandlet i artikel 48 i Rettens procesreglement.
- 73 Med henvisning til Domstolens dom af 30. september 1982 (sag 108/81, Amylum mod Rådet, Sml. s. 3107) har Kommissionen understreget, at disse nye anbringender, som er fremsat for sent, ikke kan anses for at have ordre public-karakter. Endvidere følger det af PVC-dommen, at de procedurefejl, der ifølge sagsøgerne er begået, under ingen omstændigheder kan medføre, at den anfægtede beslutning er en nullitet.
- 74 Subsidiært har Kommissionen med hensyn til, om anbringenderne er begrundede, anført, at det omtvistede støtteprogram er godkendt i medfør af en allerede tidligere godkendt generel støtteordning, og at Kommissionen således blot skulle påse, at det individuelle støtteprogram var i overensstemmelse med den nævnte generelle ordning. Grunden til, at proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, blev indledt, var således, at de oprindeligt påtænkte investeringer tilsyneladende ikke var i overensstemmelse med betingelserne i den generelle ordning. Såfremt støtteprogrammet oprindeligt var blevet fremlagt i den form, det nu har efter de italienske myndigheders ændringer, ville Kommissionen blot have meddelt klageren, at programmet var i overensstemmelse med den allerede tidligere godkendte generelle ordning. Vurderingen af det ændrede støtteprogram har derfor ikke medført udøvelse af noget skøn, men har blot været en rent forvaltningsmæssig foranstaltning.

- 75 Med henvisning til Domstolens dom af 23. september 1986 (sag 5/85, AKZO Chemie mod Kommissionen, Sml. s. 2585) har beslutningen derfor ifølge Kommissionen kunnet vedtages i henhold til en bemyndigelse. En sådan løsning er ikke mindst nødvendig, fordi der er tusindvis af sager om anvendelse af generelle støtteordninger, og bemyndigelsesproceduren må derfor anvendes, således at Kommissionens arbejde inden for det område ikke lammes. I samme forbindelse har Kommissionen desuden anført, at i henhold til dommen i PVC-sagen er det kun beslutninger, som fastslår en overtrædelse af EF-traktatens artikel 85, og hvorved der pålægges sanktioner, der ikke kan omfattes af bemyndigelsesproceduren. I dommen har Domstolen nemlig ikke defineret begrebet foranstaltninger af forvaltningsmæssig art, som i medfør af artikel 27 i Kommissionens forretningsorden lovligt kan træffes i kraft af en bemyndigelse. De forberedende beslutninger, der henvises til i dommen, er kun nævnt som et eksempel på en forvaltningsmæssig foranstaltning.
- 76 Mere subsidiært har Kommissionen gjort gældende, at beslutningen er vedtaget på grundlag af et detaljeret og udtømmende udkast til skrivelse, og at kollegialitetsprincippet — selv om det antages, at beslutningen ikke har kunnet vedtages på grundlag af en bemyndigelse — ikke er blevet tilsidesat. Henset til, at den anfægtede beslutning ikke er specielt bebyrdende for sagsøgerne, kan den manglende stadfæstelse samt de ændringer af ordlyden, der er foretaget efter kommissionsmedlemmernes forhandlinger, endvidere ikke antages at påvirke beslutningens lovlighed.
- 77 Endelig fremgår det ifølge Kommissionen klart af PVC-dommen, at de eventuelle formangler under alle omstændigheder ikke kan medføre, at den anfægtede beslutning er en nullitet.

Rettens bemærkninger

- 78 Indledningsvis bemærkes, at artikel 48, stk. 2, første afsnit, i Rettens procesreglement bestemmer, at »nye anbringender må ikke fremsættes under sagens behand-

ling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne«.

- 79 I den foreliggende sag har sagsøgerne ikke i stævningen gjort gældende, at procedurereglerne for vedtagelse af Kommissionens beslutninger ikke har været overholdt. I replikken har sagsøgerne fremført sådanne anbringender, idet de har henvist til Kommissionens svarskrift i sag T-443/93, Casillo Grani mod Kommissionen, hvoraf det fremgår, at kommissionsmedlemmerne på mødet den 31. juli 1991 dels traf afgørelse på grundlag af et udkast til skrivelse til den italienske regering, dels besluttede at bemyndige Mac Sharry til at foretage den endelige udformning af godkendelsen af den nye støtteordning i form af en formel beslutning. Uanset at Kommissionen har gjort gældende, at de omtvistede anbringender ikke støttes på nye faktiske omstændigheder, har den imidlertid ikke på nogen måde dokumenteret, at sagsøgerne havde kendskab til de pågældende oplysninger vedrørende proceduren for vedtagelsen af den anfægtede beslutning før indgivelsen af stævningen. Retten må også fastslå, at de dokumenter, sagsøgerne tidligere havde adgang til, ikke indeholdt oplysninger, på grundlag af hvilke det måtte antages, at sagsøgerne inden modtagelsen af svarskriftet i sag T-443/93, Casillo Grani mod Kommissionen, kunne eller burde have vidst, at beslutningen var vedtaget i kraft af en bemyndigelse, eller at kommissionsmedlemmerne havde truffet afgørelse alene på grundlag af et udkast til skrivelse til den italienske regering.

- 80 De således fremkomne oplysninger har rejst alvorlig tvivl med hensyn til, om proceduren for vedtagelsen af den anfægtede beslutning har været lovlig. Dette var baggrunden for, at Retten anmodede Kommissionen om at fremlægge de relevante interne dokumenter, som har medført, at sagsøgerne har kunnet foretage den endelige udformning af de omtvistede anbringender. Retten må derfor fastslå, at anbringenderne støttes på faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne, og at de derfor ikke er fremsat for sent (se i samme retning PVC-dommen, præmis 57-60).

- 81 For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt anbringenderne er begrundede, bemærkes, at artikel 12 i Kommissionens forretningsorden i den affattelse, der var i kraft,

da den anfægtede beslutning blev vedtaget, bestemmer, at »de beslutninger, Kommissionen vedtager under et møde eller ad skriftlig vej, underskrives på originalsproget eller originalsprogene af formanden og generalsekretæren«. Stadfæstelse kræves således ikke med hensyn til retsakter, der vedtages på grundlag af en bemyndigelse. Da den anfægtede beslutning ikke er blevet stadfæstet, og da Kommissionen har gjort gældende, at beslutningen er vedtaget på grundlag af en bemyndigelse, finder Retten, at det først må undersøges, om beslutningen lovligt har kunnet vedtages på grundlag af en bemyndigelse.

- 82 Hertil bemærkes først, som fastslået af Domstolen i dommen i sagen AKZO Chemie mod Kommissionen og i PVC-dommen, at Kommissionens funktion hviler på et kollegialitetsprincip som bestemt i artikel 17 i traktaten af 8. april 1965 om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De Europæiske Fællesskaber (JO 1967 152, s. 2), hvilken bestemmelse nu er afløst af EF-traktatens artikel 163. Artikel 17 bestemmer: »Kommissionens afgørelser træffes af et flertal af det i artikel 157 nævnte antal medlemmer. Kommissionen er kun beslutningsdygtig, såfremt det i dens forretningsorden fastsatte antal medlemmer er til stede.«
- 83 I de samme domme præciserede Domstolen, at kollegialitetsprincippet er baseret på, at Kommissionens medlemmer i lige grad deltager i beslutningerne, og indebærer, dels at beslutningerne drøftes i fællesskab, dels at samtlige kommissionsmedlemmer i politisk henseende som kollegial enhed har et kollektivt ansvar for alle de trufne beslutninger.
- 84 For det andet bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at anvendelse af bemyndigelsesproceduren med henblik på at træffe foranstaltninger af forvaltningsmæssig eller administrativ art er forenelig med kollegialitetsprincippet. I dommen i sagen AKZO Chemie mod Kommissionen fastslog Domstolen således, at »når den begrænses til nærmere angivne foranstaltninger af forvaltningsmæssig eller administrativ art — hvilket udelukker delegation af principbeslutninger — er [en sådan ordning] nødvendig, for at Kommissionen kan udføre sine opgaver, på grund af den væsentlige forøgelse i antallet af retsakter, Kommissionen skal træffe« (præmis 37).

85 Det må herefter undersøges, om den anfægtede beslutning må antages at være en foranstaltning af forvaltningsmæssig eller administrativ art.

86 I den forbindelse bemærkes, at for så vidt angår Kommissionens bedømmelse af individuelle sager om anvendelse af en generel støtteordning har Domstolen allerede fastslået, at Kommissionen — før den indleder nogen form for procedure — skal kontrollere, om støtten falder ind under den generelle ordning og opfylder de betingelser, der er fastsat i beslutningen om godkendelse af den (jf. Domstolens dom af 5.10.1994, Italien mod Kommissionen). På tilsvarende vis gælder, at når proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, er indledt, ville princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet ikke kunne overholdes, såfremt Kommissionen kunne tage beslutningen om godkendelse af den generelle støtteordning op til fornyet overvejelse. Hvis den berørte medlemsstat derfor foreslår ændringer i et støtteprojekt, der er genstand for den i traktatens artikel 93, stk. 2, omhandlede undersøgelse, skal Kommissionen først bedømme, om ændringerne bevirker, at projektet falder ind under beslutningen om godkendelse af den generelle ordning. I så fald kan Kommissionen ikke tage stilling til, om det ændrede projekt er foreneligt med traktatens artikel 92, idet en sådan vurdering allerede er foretaget som led i den procedure, der er afsluttet med beslutningen om godkendelse af den generelle ordning.

87 Retten finder imidlertid, at den omstændighed, at den anfægtede beslutning i nærværende sag med rette er vedtaget alene på grundlag af en undersøgelse, der har været begrænset til kun at omfatte en kontrol med, at de betingelser, der er fastsat i beslutningen om godkendelse af den generelle ordning, ikke i sig selv er tilstrækkelig til, at beslutningen kan betegnes som en foranstaltning af forvaltningsmæssig eller administrativ art. Det må i den forbindelse fremhæves, at selv om den anfægtede beslutning er vedtaget, uden at det har været nødvendigt at foretage en undersøgelse af, om det ændrede projekt er foreneligt med traktatens artikel 92, har Kommissionen ikke kunnet nøjes med at undersøge, om projektet opfylder de meget konkrete betingelser, der er fastsat i beslutningen om godkendelse af den generelle ordning, navnlig for så vidt angår støtteintensiteten og de støttemodtagende regioner. Artikel 9 i beslutning 88/318 bestemmer nemlig, at: »Italien ... ved anvendelse af denne beslutning [skal] overholde de til enhver tid gældende fællesskabsbestemmelser om samordning af de forskellige former for støtte til industri, landbrug og fiskeri.«

- 88 Retten finder, at en beslutning om godkendelse af en statslig støtteforanstaltning, som forudsætter en kontrol som f.eks. af, at den i artikel 9 i beslutning 88/318 fastsatte betingelse er overholdt, i hvert fald ikke i den foreliggende sag kan betegnes som en »foranstaltning af forvaltningsmæssig eller administrativ art«.
- 89 I den forbindelse bemærkes, at Kommissionen i retsmødet udtalte, at en sådan betingelse findes i alle dens beslutninger om godkendelse af generelle støtteordninger, og at betingelsen kun er udtryk for et helt selvfølgeligt krav, hvis overholdelse Kommissionen rutinemæssigt påser i alle beslutninger om statsstøtte.
- 90 For så vidt angår støtte bestemt til produktion af stivelse må det imidlertid konstateres, at denne støtte ifølge Kommissionen har måttet bortfalde for at overholde betingelsen i artikel 9 i beslutning 88/318, eftersom investeringer inden for stivelsessektoren er udelukket fra fællesskabsfinansiering (jf. Rådets forordning (EØF) nr. 866/90 af 29.3.1990 om forbedring af vilkårene for forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter, i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder (EFT L 91, s. 1, herefter benævnt »forordning nr. 866/90«), samt bilaget til Kommissionens beslutning 90/342/EØF af 7.6.1990 om fastlæggelse af udvælgelseskriterier for investeringer vedrørende forbedring af vilkårene for forarbejdning og afsætning af landbrugs- og skovbrugsprodukter (EFT L 163, s. 71, herefter benævnt »beslutning 90/342«)). Kommissionen har endvidere erklæret, at sektorbestemte udelukkelse fra fællesskabsfinansiering for visse landbrugsprodukter efter fast praksis anvendes analogt på statsstøtte. Det fremgår imidlertid af den anfægtede beslutning, at det subventionerede investeringsprogram, der i sidste instans blev godkendt, tilsigter, at der tilvejebringes en produktionskapacitet for stivelse på ca. 150 000 tons pr. år. Det må i den forbindelse understreges, at Kommissionen har gjort godkendelsen af støtten betinget af, at Italgrani's stivelsesproduktion som led i det omtvistede program begrænses strengt til den mængde, der er nødvendig for at dække selskabets behov i forbindelse med dets egen produktion af produkter afledt af stivelse. Denne betingelse forudsætter imidlertid, at projektet i sin endelige udformning bevirker, at Italgrani's stivelsesproduktion støttes

direkte eller, da der er tale om et integreret projekt, indirekte, idet Kommissionen i modsat fald ikke kunne have gjort godkendelsen betinget af, hvorledes den pågældende produktion anvendes. Retten finder, at en sådan manglende overensstemmelse mellem på den ene side Kommissionens bemærkninger under retsforhandlingerne for Retten og på den anden side selve ordlyden af den omtvistede beslutning må rejse tvivl om, hvorvidt beslutningen er i overensstemmelse med den fælles landbrugspolitik.

91 For så vidt angår den støtte, der er bestemt til produktionen af produkter afledt af stivelse, kan Retten konstatere, at Kommissionen ved indledningen af proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, i meddelelsen til de berørte anførte, at »for ikke at forstyrre ligevægten i produktionen af produkter afledt af stivelse må disse nye afsætningsmuligheder imidlertid være baseret på nye anvendelser«. Retten skal i den forbindelse understrege, at for så vidt angår de på daværende tidspunkt gældende bestemmelser fremgår det af bilaget til beslutning 90/342, at investeringer, der vedrører forarbejdede stivelsesprodukter, for hvilke det ikke er bevist, at der findes realistiske afsætningsmuligheder, er udelukket fra fællesskabsfinansiering. Det må følgelig fastslås, at Kommissionen i meddelelsen til de berørte har opstillet de kriterier, der skal lægges til grund ved udvælgelsen af de investeringer, som kan omfattes af fællesskabsfinansiering for så vidt angår produkter afledt af stivelse. Retten må imidlertid fastslå, at den anfægtede beslutning ikke indeholder bestemmelser, som gentager betingelsen om, at den nye produktion af produkter afledt af stivelse skal være baseret på nye anvendelser, og at beslutningen desuden end ikke indeholder oplysninger om, at proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, er blevet indledt med hensyn til støtte bestemt til produktionen af produkter afledt af stivelse.

92 Under retsforhandlingerne for Retten har Kommissionen i modsætning til, hvad den anførte i ovennævnte meddelelse, bemærket, at bestemmelserne om fællesskabsfinansiering ikke finder analog anvendelse på statsstøtte bestemt til produktionen af produkter afledt af stivelse. Til støtte herfor har Kommissionen henvist til artikel 16, stk. 5, i forordning nr. 866/90, som bestemmer: »Medlemsstaterne kan på det område, som er omfattet af denne forordning, vedtage støttetilskudsforanstaltninger, hvis betingelser eller nærmere bestemmelser for ydelsen afviger fra

dem, der er fastsat i denne forordning, eller hvis beløb overstiger de lofter, der er fastsat i denne forordning, forudsat at disse foranstaltninger træffes under overholdelse af traktatens artikel 92, 93 og 94.«. Retten må imidlertid fastslå, at bestemmelsen ikke underbygger den sondring, Kommissionen opstiller, nemlig mellem på den ene side sektorbestemte udelukkelse fra fællesskabsfinansiering, der anvendes analogt på statsstøtte, og på den anden side andre udelukkelse fra fællesskabsfinansiering, som ikke er genstand for en sådan analog anvendelse. Endvidere har Kommissionen ikke givet nogen forklaring på, hvorfor den tilsyneladende har skiftet standpunkt under den administrative procedure.

- 93 Herefter, og uden at Retten ved afgørelsen af, om den anfægtede beslutning kan betegnes som en foranstaltning af forvaltningsmæssig eller administrativ art, behøver at tage endelig stilling hertil, må det fastslås, at anvendelsen af artikel 9 i beslutning 88/318 i den foreliggende sag rejser principielle problemer med hensyn til for det første, om den støttemodtagende virksomheds stivelsesproduktion vil blive subventioneret direkte eller indirekte, og for det andet, om bestemmelserne om fællesskabsfinansiering skal anvendes analogt på statsstøtte, der er bestemt til produktion af produkter afledt af stivelse.
- 94 Selv om det antages, at betingelsen i artikel 9 i beslutning 88/318 er en betingelse, Kommissionen rutinemæssigt indsætter i alle beslutninger om statsstøtte, finder Retten, at kontrollen med, at betingelsen er overholdt, i den foreliggende sag har krævet en så grundig undersøgelse af komplekse faktiske og retlige omstændigheder, at den anfægtede beslutning ikke kan betegnes som en foranstaltning af forvaltningsmæssig eller administrativ art.
- 95 Det følger heraf, at den anfægtede beslutning ikke har kunnet vedtages på grundlag af en bemyndigelse.

- 96 Retten skal herefter tage stilling til Kommissionens argument om, at uanset at den anfægtede beslutning ikke har kunnet vedtages i henhold til en bemyndigelse, er den ikke vedtaget under tilsidesættelse af bestemmelserne om vedtagelsesproceduren for Kommissionens beslutninger. Kommissionen har nærmere anført, dels at kommissionsmedlemmerne traf afgørelse på grundlag af et detaljeret og udtømmende udkast til skrivelse til den italienske regering, dels at Mac Sharry blot ændrede udkastet således, at det fik form af en formel beslutning.
- 97 For så vidt angår kollegialitetsprincippet fastslog Domstolen i PVC-dommen, at overholdelsen af dette princip og især kravet om, at beslutningerne drøftes i fællesskab af Kommissionens medlemmer, nødvendigvis er væsentligt for de retsundergivne, der berøres af beslutningernes retsvirkninger, idet de retsundergivne bør sikres, at beslutningerne faktisk er blevet vedtaget af Kommissionen som kollegial enhed og nøjagtigt udtrykker Kommissionens vilje.
- 98 I samme dom tilføjede Domstolen: »Dette er tilfældet, og navnlig i en sag som denne, for så vidt angår de retsakter, der udtrykkeligt betegnes som beslutninger, som Kommissionen i henhold til artikel 3, stk. 1, og artikel 15, stk. 2, litra a), i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81), skal udstede over for virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder med henblik på overholdelsen af konkurrencereglerne, og som har til formål at konstatere en overtrædelse af konkurrencereglerne, at meddele virksomhederne pålæg i denne henseende og pålægge dem bøder« (præmis 65). Domstolen udledte heraf, at der alene kan foretages rent ortografiske eller grammatiske ændringer i ordlyden af en retsakt, efter at Kommissionen som kollegial enhed har vedtaget den (præmis 68).
- 99 Det bemærkes, at det udtrykkeligt fremgår af nævnte dom, at beslutninger om anvendelse af konkurrencereglerne som f.eks. dem, dommen vedrørte, kun er nævnt som et eksempel på, at kollegialitetsprincippet anvendes strengt. I den foreliggende sag er den anfægtede beslutning vedtaget som afslutning på en procedure,

der var indledt i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2. Sådanne beslutninger, som er udtryk for Kommissionens definitive vurdering af, om en støtte er forenelig med traktaten eller, som i den foreliggende sag, med en generel støtteordning, berører ikke alene den medlemsstat, beslutningen er rettet til, men også såvel støttemodtageren som dennes konkurrenter.

100 I den foreliggende sag fik kommissionsmedlemmerne på mødet den 31. juli 1991 kun forelagt et udkast til skrivelse til den italienske regering, som vedrørte det endelige støtteprojekt, men som ikke indeholdt dispositive bestemmelser. Udkastet var ikke, som hævdet af Kommissionen, et detaljeret og udtømmende udkast, idet der i den endelige affattelse er foretaget tilføjelser i flere afsnit og skemaer, f.eks. med hensyn til oplysningerne om indførsler og udførsler af de omtvistede produkter, den støttemodtagende virksomheds forventede produktion og det samlede påtænkte støttebeløb.

101 Endvidere er flere af oplysningerne i udkastet til skrivelsen blevet ændret i den endelige beslutning, som f.eks. oplysningerne vedrørende støtteintensiteten. Retten skal i den forbindelse understrege, at det i udkastet til skrivelsen, men ikke i den anfægtede beslutning, hedder, at »det må i øvrigt fastslås, at den påtænkte støtteintensitet svarer til henholdsvis de støtteniveauer, der var givet tilladelse til som led i Kommissionens stillingtagen af 1. marts 1986 (gær, proteiner, bionedbrydeligt plast), og niveauerne for den støtte, der kunne ydes i henhold til forordning (EØF) nr. 866/90 anvendt analogt på statsstøtte (for-køling af frugt og grøntsager (bortset fra tomater, pærer og æbler), samt glukose. De pågældende niveauer for intensitet er også i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i Kommissionens beslutning af 2. marts 1988 om godkendelse af ordningen i henhold til lov nr. 64/86«. Retten finder, at dette afsnit efterlader det indtryk, at bestemmelserne om fællesskabsfinansiering i almindelighed anvendes analogt på statsstøtte, og at de nævnte bestemmelser er overholdt i den foreliggende sag. Som nævnt ovenfor (præmis 91), fremgår det imidlertid af bilaget til beslutning 90/342, at investeringer vedrørende produkter afledt af stivelse er udelukket fra fællesskabsfinansiering, såfremt det ikke er bevist, at der findes realistiske afsætningsmuligheder.

- 102 Det må herefter fastslås, at udkastet til skrivelse til den italienske regering ikke indeholder oplysninger, der peger i retning af, at den anfægtede beslutning reelt er udtryk for, at Kommissionen har skiftet standpunkt i forhold til det, den indtog i meddelelsen til de berørte med hensyn til spørgsmålet om analog anvendelse på statsstøtte af reglerne om fællesskabsfinansiering.
- 103 Selv om det antages, at kommissionsmedlemmerne med hensyn til beslutninger som den, der omtvistes i den foreliggende sag, kan overlade det til et bestemt medlem at foretage den endelige udformning af en beslutning, de principielt har vedtaget, finder Retten, at kommissionsmedlemmerne som kollegial enhed ikke kan antages at have vedtaget den anfægtede beslutning, i alle dennes retlige og faktiske enkeltheder. De ændringer, der er foretaget i udkastet til skrivelserne til den italienske regering, går langt ud over de ændringer, der kunne foretages i kommissionsmedlemmernes beslutning uden tilsidesættelse af kollegialitetsprincippet.
- 104 Det tilføjes, at kommissionsmedlemmerne på det nævnte møde ikke godkendte noget dokument vedrørende den endelige beslutning, idet det fremgår af referatet af mødet af 31. juli 1991, at kommissionsmedlemmerne besluttede »at bemyndige kommissær Mac Sharry til i samråd med formanden at foretage den endelige udformning af godkendelsen af den nye bestemmelse om støtte ... i form af en formel, betinget beslutning«, og at referatet ikke indeholder nogen oplysninger, der giver holdepunkter for at antage, at den udpegede kommissær var bundet af ordlyden af det udkast til skrivelse, der forelå for kommissionsmedlemmerne. En sammenligning af ordlyden af det udkast til skrivelse, der forelå for kommissionsmedlemmerne, og ordlyden af den anfægtede beslutning viser, at selv om de to dokumenter i vidt omfang omhandler de samme retlige og faktiske spørgsmål, er den anfægtede beslutning næsten skrevet helt om i forhold til udkastet til skrivelserne, idet kun meget få afsnit ikke er blevet ændret. Retten finder på dette grundlag, at den anfægtede beslutning må betragtes som en beslutning, der i strid med artikel 27 i kommissionens forretningsorden er blevet vedtaget på grundlag af en bemyndigelse.
- 105 Hertil kommer, at selv om den anfægtede beslutning måtte antages at være blevet vedtaget af kommissionsmedlemmerne som kollegial enhed, har Kommissionen under alle omstændigheder tilsidesat artikel 12, stk. 1, i forretningsordenen, idet

den ikke har stadfæstet beslutningen på den i nævnte artikel foreskrevne måde (jf. PVC-dommen, præmis 74-77).

- 106 For så vidt endelig angår spørgsmålet, om beslutningen er behæftet med sådanne formmangler, at den må anses for en nullitet, konstaterer Retten, at det fremgår af referatet af kommissionsmedlemmernes møde den 31. juli 1991, at de udtrykkeligt besluttede at lade den anfægtede beslutning vedtage på grundlag af en bemyndigelse. Uanset at beslutningen burde være vedtaget af Kommissionen selv som kollegial enhed, findes denne formmangel ikke at være så åbenbart grov, at beslutningen bør anses for en nullitet (se i samme retning PVC-dommen, præmis 49-52).
- 107 Det følger af det anførte, at den anfægtede beslutning bør annulleres, uden at det er nødvendigt, at Retten undersøger de øvrige anbringender, sagsøgerne har fremført.

Sagens omkostninger

- 108 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen i det væsentlige har tabt sagen, og sagsøgerne har nedlagt påstand om, at Kommissionen betaler sagens omkostninger, pålægges det Kommissionen at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgernes omkostninger.
- 109 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger.

- 110 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 4, andet afsnit, kan Retten træffe afgørelse om, at andre intervenienter end medlemsstater og institutioner skal bære deres egne omkostninger. Da intervenienten Italgrani er indtrådt i sagen til støtte for Kommissionens påstande, bør selskabet bære sine egne omkostninger. Intervenienten Casillo Grani har ikke længere nogen retlig interesse i tvistens afgørelse og findes derfor også at burde bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Anden Udvidede Afdeling)

- 1) **Kommissionens beslutning 91/474/EØF af 16. august 1991 om den italienske statsstøtte til selskabet Italgrani med henblik på opførelse af et agro-food-kompleks i Mezzogiorno annulleres.**
- 2) **I øvrigt frifindes Kommissionen.**
- 3) **Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgernes omkostninger.**
- 4) **Intervenienterne bærer hver deres egne omkostninger.**

Vesterdorf

Barrington

Saggio

Kirschner

Kalogeropoulos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. april 1995.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Afdelingsformand